

Arrest

nr. 147 684 van 12 juni 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 2 oktober 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 augustus 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. VAN DEN BOSSCHE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 20 februari 2013 diende verzoeker een aanvraag in om met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. Op 19 augustus 2013 besliste verweerder om deze aanvraag onontvankelijk te verklaren. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt luidt:

*“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 20.02.2013 werd ingediend door :
[...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006. De bewering van betrokkene dat hij zijn documenten heeft achtergelaten in zijn land van herkomst en dat hij zijn familie niet kan contacteren om die documenten op te sturen is weinig geloofwaardig en is geen geldige motivering om vrijgesteld te worden van het voorleggen van een identiteitsdocument. Mijnheer deed ook geen enkele poging de ambassade van Bangladesh te contacteren om een identiteitsdocument aan te vragen. De documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde is niet vervuld.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In zijn enige middel voert verzoeker de schending aan van de formele motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht. Hij licht het middel als volgt toe:

“Verwerende partij stelt in haar bestreden beslissing dat de aanvraag van verzoeker onontvankelijk is, bij gebreke aan een identiteitsbewijs, m.n. een kopie van een internationaal erkend paspoort, een gelijkgestelde reistitel of een kopie van de nationale identiteitskaart.

Verwerende partij verwijst echter niet naar de rechtsgrond waaruit blijkt dat verzoeker bij zijn aanvraag deze documenten zou dienen voor te leggen.

Als zodanig wordt de formele motiveringsplicht geschonden.

Deze vereist nl. dat de feitelijke en juridische motieven in de beslissing zelf weergegeven worden. In casu is dit niet het geval.

Verzoeker vroeg op 14 december 2011 asiel aan in België. Hij ontvluchtte zijn thuisland omwille van de aanhoudende, ernstige problemen die hij aldaar ondervond.

Verzoeker liet zijn id-documenten achter in zijn thuisland. Verzoeker heeft geen contact meer met zijn familie aldaar.

Gelet op het voorgaande was verzoeker enkel in de mogelijkheid volgende stukken te voegen bij zijn regularisatieaanvraag :

- *Schrijven CGVS dd. 17.09.2012*
- *Kopie bijlage 26*
- *Kopie attest van immatriculatie model A*
- *Kopie arbeidskaart*

Uit deze documenten blijkt onmiskenbaar de nationaliteit, geboorteplaats en geboortedatum van verzoeker.

Indien tegenpartij het asielrelaas van verzoeker in overweging had genomen, had zij nooit kunnen stellen dat verzoeker niet voldoet aan de gestelde voorwaarden.

Dat deze houding onmogelijk als een daad van zorgvuldig bestuur kan aangemerkt worden.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

2.2. De formele motiveringsplicht ligt vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). Artikel 62 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten omkleed worden. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip ‘afdoende’ zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Verzoeker voert in het middel aan dat met betrekking tot het motief van de bestreden beslissing, m.n. dat geen kopie van een internationaal erkend paspoort, een gelijkgestelde reistitel of een kopie van de nationale identiteitskaart voorligt, niet verwezen wordt naar de rechtsgrond waaruit blijkt dat deze documenten moeten worden voorgelegd.

De Raad merkt op dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 9bis, §1 van de vreemdelingenwet, dat bepaalt dat de aanvraag kan worden ingediend *“op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt.”* Aldus wordt in de bestreden beslissing wel degelijk verwezen naar de rechtsgrond waaruit blijkt dat bij de aanvraag een identiteitsdocument dient voor te liggen, of een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde.

In de mate verzoeker aanvoert dat deze motivering niet afdoende is omdat uit artikel 9bis, §1 van de vreemdelingenwet niet blijkt dat enkel een paspoort of een identiteitskaart kunnen dienen, blijkt uit de het verzoekschrift om verblijfsregularisatie d.d. 15 februari 2013 gericht aan de burgemeester van Brugge dat verzoeker onder *“2. De ontvankelijkheid van de aanvraag”* met betrekking tot de identiteitsdocumenten enkel meedeelde:

“Verzoeker is niet in het bezit van een paspoort, noch van een nationale id-kaart, noch van een geboorteakte.

Hij liet deze documenten achter in Bangladesh.

Het voormelde is niet zo uitzonderlijk. Veel asielzoekers ontvluchtten hun thuisland zonder hun eigen documenten. Gezien verzoeker geen contact meer heeft met zijn familie in zijn thuisland, kan hij onmogelijk voormelde documenten laten opsturen. (...).”

Hieromtrent motiveert de bestreden beslissing dat verzoekers verklaring dat hij zijn familie in zijn land van herkomst niet kan contacteren, ongeloofwaardig is. Verder wordt gesteld dat verzoeker geen enkele poging deed om vrijgesteld te worden van het voorleggen van een identiteitsdocument; zo heeft hij geen enkele poging gedaan om de ambassade van Bangladesh te contacteren om een identiteitsdocument voor te leggen.

De Raad stelt aldus vast dat de bestreden beslissing op goede gronden motiveert dat verzoeker geen identiteitsdocument voorlegde en dat de verantwoording voor het niet voorleggen van deze documenten niet kan worden aanvaard.

In de mate verzoeker aanvoert dat ook de stukken die hij voorlegde bij zijn aanvraag van aard zijn zijn identiteit te bewijzen, stelt de Raad vast dat het in casu gaat om de volgende stukken:

- een oproeping van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 september 2012;
- een kopie van een bijlage 26;
- een kopie van een immatriculatieattest model A;
- een kopie van zijn arbeidskaart.

Vooreerst merkt de Raad op dat uit verzoekers regularisatieaanvraag d.d. 15 februari 2013 niet kan worden opgemaakt dat verzoeker het inzicht had deze stukken neer te leggen als identiteitsdocument ter vervanging van een paspoort of identiteitskaart; bovendien zijn deze stukken geenszins van aard verzoekers identiteit aan te tonen aangezien het stukken betreft die werden opgesteld op basis van verzoekers eigen verklaringen voor de Belgische autoriteiten.

De bestreden beslissing motiveert dan ook op goede gronden dat verzoeker niet voldoet aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde van artikel 9bis, §1 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker toont evenmin aan met welke elementen werd nagelaten rekening te houden derwijze dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.
Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juni tweeduizend vijftien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT